

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/141/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6115207853
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Gandžala, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6115207853.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v právnej veci navrhovateľky Q. E., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom E. XX, XXX XX T. T., proti odporkyni Q. E., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom D. XX, XXX XX T. T., právne zastúpenej JUDr. Petrom Dlhopolčekom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Horná 51, 974 01 Banská Bystrica, o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, na základe odvolania navrhovateľky proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 9C/189/2015-53 zo dňa 09. 02. 2016, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“) uznesením zo dňa 09. 02. 2016 konanie o návrhu navrhovateľky, ktorým sa domáhala určenia, že (presne špecifikovaná) nehnuteľnosť patrí do dedičstva po nebohej D. E., narodennej XX. XX.XXXX, zomrelej XX. XX. XXXX, naposledy bytom P. XX, T. T., na základe späťvzatia návrhu navrhovateľkou zastavil (prvý výrok). O trovách konania rozhodol tak, že navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporkyni trovy konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia vo výške 145,84 Eur, na presne špecifikovaný účet jej právneho zástupcu, v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (druhý výrok).

Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 146 ods. 2 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) v spojení s § 11 a § 13a Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení zmien a doplnkov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z.z.“). Uvedol, že „navrhovateľka zavinila zastavenie konania, keďže návrh nebol vzatý späť pre správanie odporkyne a preto je povinná uhradiť trovy konania.“

Proti uzneseniu okresného súdu do výroku o náhrade trov konania podala navrhovateľka v zákonnej lehote odvolanie. Žiadala, aby odvolací súd uznesenie prvostupňového súdu zmenil a odporkyni náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení odvolania uviedla, že návrh vzala späť „z dôvodu novovzniknutých skutočností“ ohľadne predmetu konania. Po podaní návrhu previedla odporkyňa predmetnú nehnuteľnosť (byt) na tretiu osobu. K zastaveniu konania teda došlo kvôli správaniu sa odporkyne. Z uvedených dôvodov nebolo správne aplikovať ustanovenie § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. Okrem toho poukázala na svoje osobné a majetkové pomery, pre ktoré jej bolo priznané oslobodenie od poplatkovej povinnosti. Poukázala i „na okolnosti samotného vzniku sporu“, ktoré uviedla vo svojom späťvzátí návrhu, a taktiež i na „správanie sa odporkyne po podaní návrhu.“ V tejto súvislosti uviedla, že minimálne z týchto dôvodov by prichádzalo do úvahy použitie ustanovenia § 150 O.s.p.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľky nevyjadrila.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších právnych predpisov - ďalej len „O.s.p.“), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením §

212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a uznesenie okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku o trovách konania podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p., žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak bolo konanie zastavené.

Podľa § 146 ods. 2 O.s.p., ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že ak došlo k zastaveniu konania, v zásade žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania. Možnosť, aby niektorému z účastníkov konania bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania nastáva až vtedy, ak sú v danom prípade zastavenia konania splnené podmienky uvedené v ustanovení § 146 ods. 2 O.s.p. Ustanovenie druhého odseku § 146 O.s.p. je v pomere k prvému odseku špeciálnou úpravou a preto súd, ktorý o trovách konania rozhoduje, musí v prvom rade skúmať existenciu procesných podmienok uvedených v druhom odseku citovaného ustanovenia a v prípade, ak zistí existenciu týchto podmienok, musí o trovách konania rozhodnúť podľa druhého odseku, teda musí uložiť niektorému z účastníkov konania povinnosť nahradiť trovy konania účastníkovi vystupujúcemu na druhej procesnej strane (ak mu trovy konania vznikli a ak boli riadne uplatnené).

Ustanovenie § 146 ods. 2 O.s.p. ukladá povinnosť nahradiť trovy konania tomu, kto zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Zavinenie v zmysle tohto ustanovenia je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska a nie podľa hmotného práva, pretože potom by išlo o posúdenie dôvodnosti samotnej žaloby. Navyše, pri posudzovaní zavinenia v zmysle § 146 ods. 2 O.s.p. použitý výraz „zavinenie“ nemožno interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorej príčinou je správanie účastníka konania (teda i jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzati návrhu). Preto, ak v tomto prípade vzala navrhovateľka návrh voči odporkyňi v celom rozsahu späť, bez toho, aby odporkyňa v priebehu konania akokoľvek akceptovala jej nárok, možno konštatovať len jediný záver a to, že k späťvzatiu návrhu došlo v dôsledku procesného zavinenia navrhovateľky. Preto jej podľa prvej vety § 146 ods. 2 O.s.p. vznikla povinnosť uhradiť odporkyňi trovy konania, ktorých súčasťou sú i trovy jej právneho zastúpenia. Argument navrhovateľky uvedený v odvolaní, že k späťvzatiu návrhu z jej strany došlo pre správame sa odporkyne, ktorá po podaní návrhu previedla byť na tretie osoby, teda, že de facto odporkyňa „procesne zavinila“ zastavenie konania, nemohol odvolací súd akceptovať, pretože (ako už bolo uvedené) odporkyňa v priebehu konania neuznávala a neakceptovala jej nárok a neurobila, dokonca ani nenaznačila ochotu urobiť akýkoľvek ústretový krok vo vzťahu k navrhovateľkou sledovanému a požadovanému účelu, a to, že v priebehu konania realizovala svoje vlastnícke oprávnenie k predmetnej nehnuteľnosti nemožno považovať za jej procesné zavinenie na zastavení konania v zmysle ustanovenia druhej vety § 146 ods. 2 O.s.p.. V konečnom dôsledku, ak bola navrhovateľka presvedčená o dôvodnosti a opodstatnenosti žaloby, mala k dispozícii dostatočne účinné prostriedky na zabránenie uvedeného konania odporkyne (napr. vo forme predbežného opatrenia).

Odvolací súd zároveň konštatuje, že v tomto prípade neexistujú (resp. neboli preukázané) žiadne výnimočné skutočnosti, alebo okolnosti, ktoré by bolo možné podľa ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa, na základe ktorých by súd mohol výnimočne nepriznať úspešnému účastníkovi (v tomto prípade odporkyňi) náhradu trov konania. Skutočnosť, že navrhovateľke bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov sama osebe nepredstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa na aplikáciu ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. Dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle uvedeného ustanovenia nemôže byť ani skutočnosť, že odporkyňa v priebehu konania previedla predmetnú nehnuteľnosť na tretie osoby, pretože realizácia vlastníckeho oprávnenia nepredstavuje konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré by mohlo byť eventuálne postihnuté procesnoprávnymi dôsledkami vyplývajúcimi z ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd rozhodol vecne správne, keď navrhovateľku zaviazal k povinnosti zaplatiť odporkyňi náhradu trov prvostupňového konania, predstavujúcich trovy jej právneho zastúpenia.

Pretože odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a navrhovateľka v odvolaní nenamietala, resp. nespochybnila správnosť výpočtu odporkyni priznaných trov konania (trov právneho zastúpenia), odvolací súd sa touto otázkou (výškou priznaných trov právneho zastúpenia) nezaoberal.

Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách konania ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Odvolaním nenapadnutý výrok uznesenia o zastavení konania zostal nedotknutý (§ 206 ods. 3 O.s.p.).

Odporkyňa bola v odvolacom konaní úspešná a preto jej podľa ustanovenia § 224 ods. 1, s použitím § 142 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odporkyňa si však žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnila (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a keďže existenciu jej trov odvolacieho konania nemal odvolací súd preukázanú ani zo spisu (§ 151 ods. 2 O.s.p.), náhradu trov odvolacieho konania jej nepriznal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.